

Ce să facem și ce nu trebuie să facem în Sfânta Biserică

Carte tipărită cu binecuvântarea
Prea Sfințitului Părinte GALACTION,
Episcopul Alexandriei și Teleormanului

EDITURA EGUMENITA

Cuprins

Prin dreapta credință și fapte bune
intrăm în viața veșnică.....3

Pregătiri în ajunul zilelor sfinte
pentru serbarea lor cu sfințenie.....13

Pregătiri în zilele sfinte pentru
mergerea la Sfânta Biserică.....19

În Sfânta Biserică intrăm, ne
închinăm, stăm și ascultăm cu evlavie
Dumnezeiasca Liturghie.....24

Femeile și fetele să nu vină
împodobite la Sfânta Biserică.....33

Unii bărbați, în loc de a rămâne după
chipul ce li s-a dat de Dumnezeu, se
necăjesc a se asemena femeilor.....42

Diavolii zugrăvesc în mintea
închinătorilor ușurați felurite
deșertăciuni.....44

Diavolii scot afară pe unii creștini
din Sfânta Biserică.....49

Cei ce vorbesc, râd și fac
neorânduiei în Sfânta Biserică
păcătuiesc groaznic, prăbușindu-se
cu Babilonul în infern.....51

Trebuie să-L ascultăm pe Dumnezeu
mai mult decât pe oameni.....55

Râsetele în Sfânta Biserică sunt
urâciune înaintea lui Dumnezeu.....58

Convorbirile, râsul și neorânduielele
trebuie scoase din Sfânta
Biserică.....63

Vorbăriile și râsul din Biserică atrag
urgile divine.....69

Bisericile moarte mortifică sufletele,
iar cele vii le viază.....74

Bisericile vii îi fac pe creștinii
întunecați îngeri luminați.....79

Au nu zece s-au curățat?
Dar cei nouă unde sunt?.....84

Păcatul dormirii în Sfânta
Biserică.....86

Nu vă ajunge lumea largă pentru
vorbării, râs și băut?.....88

Mai întâi să ne hrănim pe noi cu
cuvântul lui Dumnezeu și apoi
pe alții.....90

Prin dreapta credință și fapte bune intrăm în viața veșnică

Mari sunt isprăvile credinței și de foarte mare trebuință faptele bune. Fiecare dintre noi, creștinii ortodocși – păstori și păstoriți – pentru a dobândi viața veșnică, trebuie mai întâi să ne agonisim o credință dreaptă, curățită de toate deșertăciunile, superstițiile, idolatriile, ereziile... și să facem fapte bune. Ceea ce-i calapodul pentru formarea și facerea încălțămintelor, aceea-i dreapta credință pentru buna formare a creștinului. Astfel, creștinul trebuie mai întâi a crede bine, după care poate a face fapte bune sau a viețui creștinește. Credința se naște din auz: „Fără credință – zice Sf. Ap. Pavel – nu este cu putință a bine-plăcea

ISBN: 978-606-550-046-4

lui Dumnezeu, că trebuie cel ce se apropie de Dumnezeu, să creadă cum că este și celor ce-L caută pe Dânsul este dator de plată... Credința este adevărarea celor nădăjduite și dovedirea lucrurilor celor nevăzute; că întru aceasta sunt mărturisiți cei de demult..." (Evr. 11, 6, 1). Astfel, adevărata credință ortodoxă, sobornică și apostolică este a crede cu inima și a mărturisi cu gura un Dumnezeu în trei fețe, adică:

Credem întru unul Dumnezeu, Tatăl atotțiitorul, Făcătorul cerului și al pământului, văzutelor tuturor și nevăzutelor.

Credem întru unul Domn Iisus Hristos, Fiul lui Dumnezeu, Unul-Născut, Care din Tatăl S-a născut, mai înainte de toți vecii; Lumină din Lumină, Dumnezeu adevărat din Dumnezeu adevărat,

născut nu făcut, Cel de o ființă cu Tatăl prin Care toate s-au făcut.

Credem întru Duhul Sfânt, Domnul de viață făcătorul, Care din Tatăl purcede, Cel ce împreună cu Tatăl și cu Fiul este închinat și mărit, Care a grăit prin prooroci.

Credem întru una Sfântă, Sobornicească și Apostolească Biserică. Precum Dumnezeu cel adevărat e numai unul așa și Biserica cea adevărată a Lui e numai una, nu mai multe. Cei care zic că toate religiile sunt bune sunt asemenea cu cei care zic că toți bureții (și cei viermănoși) sau buruienile (și cele otrăvitoare) ce ies din pământ ar fi bune de mâncat.

Mărturisim un botez întru iertarea păcatelor. Și așa, așteptăm învierea morților și viața veacului ce va să fie.

Privitor la agonisirea, păstrarea și folosirea dreptei credințe ne îndeamnă Mântuitorul, zicând: „Aveți credință în Dumnezeu... credeți în Dumnezeu și în Mine credeți... Credeți în Evanghelie... și Apostolul: *„Având credință și bună cunoștință, pe care unii lepădând-o au căzut din credință”*... *„Având taina credinței în cuget curat”*... (Ioan 14, 1; Mc. 1, 15; Tim. 1, 14, 3, 9).

Credința dreaptă trebuie să fie însoțită de fapte bune sau de viață creștinească, fiindcă numai prin acestea două omul devine creștin adevărat și are nădejde tare de mântuire veșnică. Aceasta o adevăresc Dumnezeieștile Scripturi zicând: *„Vedeți că din fapte se îndreptează omul și nu numai din credință: Precum trupul fără suflet este mort, așa și credința fără fapte este moartă”* (Iacov 2, 24-26).

Așadar, pentru ca creștinul să devină, să fie și să rămână plăcut lui Dumnezeu, trebuie mai întâi să-și agonisească și să aibă o adevărată credință în Dumnezeu și să-și îndrepteze după aceasta cugetele, cuvintele, faptele și viața sa.

Precum păsările nu se pot ridica în zbor de pe pământ în văzduh numai cu o aripă, ci cu amândouă, așa și oamenii, nu se pot apropia de Dumnezeu și nu pot fi cu Dumnezeu decât numai prin aceste două aripi: credință dreaptă și fapte bune. Aceasta reiese clar din cuvintele Mântuitorului: *„Nu tot cel ce-Mi zice Mie, Doamne, Doamne, va intra întru Împărăția Cerurilor; ci acela ce face voia Tatălui Meu Care este în ceruri”*, adică cele arătate de El în predica de pe munte (Mt. 7, 21; 6; 7). În

întreg capitolul 25 de la Matei, El ne dezvăluie destul de clar planul mântuirii prin dreapta-credință și fapte bune. Sf. Ap. Iacob, după ce arată clar că credința fără fapte e moartă, ca și trupul fără suflet, adaugă: „*Din fapte (bune) se îndreptează omul; iar nu numai din credință*” (Iac. 2, 24, 16-26). Sf. Ap. Pavel arată că faptele bune sunt roadele Duhului, zicând: „*Roada Duhului este: dragostea, bucuria, pacea, îndelunga-răbdare, bunătatea, facerea de bine, credința, blândețea, înfrânarea poftelor... Făcând binele să nu slăbim, că la vreme vom secera neostenind. Deci, până când avem vreme, să facem bine către toți și mai vărtos, către cei ai noștri de o credință. Domnul va răsplăti fiecăruia după faptele lui... Noi toți trebuie să ne arătăm înaintea Divanului lui Hristos, ca să ia fiecare după cum a făcut, cele ce*

s-au lucrat prin trup, ori bine ori rău” (Gal. 5, 22; 9, 9, 10; Rom. 2, 6; II Cor. 5, 10). Credința dreaptă cu faptele bune sunt într-o foarte strânsă legătură, ca și trupul cu sufletul.

Acestea lucrează mână în mână, ca aripile zburătoarelor sau ca cele două lopeți ale barcagiilor. Barca vieții noastre înaintează cu spor în mântuire la Împărăția lui Dumnezeu numai când vâslim cu cele două lopeți: credința și faptele bune.

Mulți din cei care aveau fapte bune nu s-au putut mântui și n-au putut intra în Împărăția lui Dumnezeu, până n-au îmbrățișat adevărata credință (F. Ap. 10; 11, 11-15) și Eustatie Plachida – generalul roman (Viețile Sfinților, 20 sept). Așijderea și cei ce au avut numai dreapta-credință nu s-au mântuit fără fapte bune sau până